

ÇENTEYA WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

Êvarên Înê, dema bavê min piştî pênc rojan dûrî malê ji kar vedigeriya, ew pir westiyayî bû.

Hema hema her hefte wî ji min dixwest ku ez herim garajê û du tiştan ji erebeya wî bînim: dosyayê û çenteyê.

Herdu jî ji wî re lazim bûn.

Saet 21:30 tam teftîşkarek dê telefon bikira û diviyabû hejmar amade bin.

Ev bû rîtuela me ya Înê.

Min tu carî gazinc nekir.

Min ew ji bo bavê xwe dikir.

Min ew ji bo me dikir.

Hejmar tu carî şaş derneketin.

Encam tu carî ji hêviyan kêmtir nebûn.

Û min ew tu carî hêrsbûyî nedît.

Dema ez zarok bûm, min bawer dikir ku çenteyeke wî ya sêrbaz heye.

Lê li malê, diya min gelek caran ji min dixwest ku ez çenteya wê û cizdanê wê bînim.

Ev dersa min a yekem bû.

Du tiştên bi tevahî cuda dikarîbûn heman navî hilgirin.

Yek mezin, tijî kar.

Yek piçûk, tijî pere.

Sal şûnde, êvareke zivistanê, ez û bavê min ji cenazeyekê vedigeriyan.

Rêbendên ku ji ber nerazîbûnên karkeran hatibûn danîn em neçar kirin ku rêyekê bigirin ku me bi gelemperî tu carî bi kar nedianî.

Li ser kolaneke tarî çend jin li kêleka agirên piçûk sekinîbûn. Her yekê çenteyeke destan hilgirtibû.

Min pirsî ka ew kî ne.
Bavê min keniya.

«Ew xanim in ku li kar digerin.»

Min li çenteyan nêrî.

«Ew amûrên xwe bi xwe re hildigirin,» wî rave kir.

«Û xerîdarên wan kî ne?»

«Ew kesên ku kirinên baş dikin.»

Ez deh salî bûm.

Bê guman, min wisa fêhm kir ku kesên bi kirinan re mijûl dibin, bi awayekî bi wan jinan re jî mijûl dibin. Ev şaşfêmkirin ji min re bi tevahî maqûl bû.

Sal şûnde, bavê min ez birim Mîlanoyê.

Cara yekem ez ketim perestgeha fînança îtalî, Piazza Affari.

Salona bazîrganiyê tijî qîrîn bû.

Mîrov dikirîn.

Mîrov difirotin.

Mîrovan perçeyên kaxezê dihejandin, mîna ku şaristanî bi xwe bi wan ve girêdayî be.

Min bi şaşmayî li dora xwe nêrî.

«Çima ew hemû diqîrin?»

Bavê min kenîya.

«Ev kar bi vî awayî dixebite.»

Ez yekser ne razî bûm.

Mîn panzdeh salan li xebata wî temaşê kiribû.

Tu carî hewcedariya wî bi qîrînê nebûbû.

Em wek dînan kenîyan.

Ew êvar li Navigli bi dawî bû, li wir bîranînên min careke din tevî hev bûn.

Jinên li kêleka rê.

Çenteyên wan ên destan.

Bazirganên li borsayê.

Çenteyên wan ên kar.

Bazarên cuda.

Malên cuda.

Heman lêgerîna mirovî.

Hinek ji wan zilaman dikarîbûn hema hema her tiştî bikin.

Tiştê ku bidestxistina wî ji wan re dijiwar bû, hest bûn.

Wan hêvî dikir ku evîne bikin.

Tiştê ku wan bi gelemperî dikirî, tişteki din bû.

Paşê xaltiya min hebû.

Wê makyaja xwe di çenteya xwe ya destan de veşartî dihişt, ji ber ku mîrê wê yê çavnebar bawer dikir ku divê bedewî bi awayekî xwezayî xuya bibe.

Dema ew bi xemleke bêkêmasî vedigeriya malê, wî bi serbilindî dikenîya.

«Tu îro pir xweşik xuya dikî.»

«Çi rengê rûyekî saxlem.»

Û wê bi bêdengî serê xwe dihejand.

Çenteyeke din.

Razeke din.

Bazareke din.

Her ku ez mezin dibûm, min kifş kir ku di dinyayê de gelek
cureyên çenteyan hene.

Hin hejmaran hildigirin.

Hin pereyan hildigirin.

Hin daxwazan hildigirin.

Hin derewan hildigirin.

Û hin jî jiyanên tevahî hildigirin.

Ferdinando Frega

BLADEFREGA

Saga Wall Street